

KOLPING

Zpravodaj

2/97

Zpravodaj Kolpingova díla České republiky
Květen 1997

Přijměte Ducha svatého !

V našich srdcích doznívají dojmy z úžasné návštěvy našeho nejvyššího pastýře Jana Pavla druhého, papeže, který během svého plodného pontifikátu prohlásil za svaté i naše světce : Anczku, Zdislavu a Jana Sarkandra. Je nám o to bližší, že to byl on, kdo pozvedl k účtě oltáře i bl. A d o l p h a Kolpinga, v jehož stopách i v naší vlasti obnoveně již téměř 5. rok kráčíme.

„Učedníci se zaradovali, když uzřeli Pána“ - je

krásné svědectví evangelia. Apoštolové byli docela smutní i když již bylo po zmrtvýchvstání, nevěděli, jak to bude dál. Kázat si netroufali, stopy, kde stály kříže byly ještě docela zřetelné. Jak se žít? Nebylo by lepší, vrátit se domů, k rybolovu, k celnici, či k jiným zaměstnáním? Nebo si hledat něco jiného ?

A tu Kristus stanul uprostřed nich. Odpustil jim, povzbudil, jenže zase zmizel a tak dveře zůstaly zavřeny. A nedobře bylo hlavně po tom, co vstoupil na nebesa...

Nás navštívil jeho zástupce. „Copak nehoře-

lo naše srdce, když k nám mluvil a vykládal nám Písma?“ Můžeme si povzdechnout s E m a u z s k ý m i. Snad každý, kdo má trochu srdce otevřené, až už byl v Hradci, nebo v Praze, nebo se zúčastnil setkání přes sdělovací prostředky, musel

být naplněn pravou evangelijní radostí a vděčností. Tento první slovanský papež nám připoměl řadu našich světců od Cyrila a Metoděje, Václava - až po Jana Prachatického či Klementa Mariá Hofbauera- Dvořáka.

Vyzval, abychom se nedívali na tyto osobnosti jen jako na kus slavné minulosti, ale jako

na živoucí současnost. Vždyť oni žijí! I o Adolpu Kolpingovi můžeme říci, že žije i dnes ve svém díle a máme docela pravdu. Ale ne celou. On žije u Pána v nebeském království, v nebi. Ví o nás, přimlouvá se za nás, pomáhá nám v naší práci, zejména v pokračování jeho díla na vinici Páně.

Nedaří se nám všechno? I jemu se vždy nedařilo. Ale na druhé straně, prosíme ho o přimlouvání? Vždyť můžeme prosit i v beznadějných záležitostech i o zázrak... Vždyť zázraky na jeho přimlouvání jsou třeba k jeho svatořečení. Málo dostáváme, když málo prosíme, nebo když máme malou důvěru. Jenže kde jí načerpat?

I po návštěvě Svatého Otce se vracíme do všedních dnů. Pracujeme, něčím se trápíme, možná prožíváme nejistotu a mnohé z nás napadne, kdy už to u nás bude takové?... no jak si kdo představuje. Vždyť některá vládní opatření některým dělají starosti. Co když..., co kdyby? Zkrátka je to s námi podobné, jako tenkrát s apoštolů. Jenomže pak nastala doba, kdy oni odvázně vstupují do světa, do Evropy až do hlavního města říše římské a vydávají tam svědectví potvrzené krví. A Evropa se obrací, překonává i obtíže stěhování národů. I nové národy se podrobují Kristově vládě lásky.

Jaká změna se stala tehdy s apoštolů, co posilovalo i jejich nástupce a posiluje dodnes? Je to Duch svatý, ten který je pro mnohé „Neznámým Bohem“ jako tenkrát pro Řeky na Areopagu. Ten, působí stále v církvi tyto úžasné změny. Část projevu svatého Otce v Iiradci Králové byla právě výzvou pro nás k otevřenosti vůči Duchu svatému. V hymnu „Veni Sancte“, zpíváme k Duchu svatému: „Člověk bez Tvé pomoci slabne a je bez moci, vše mu může uškodit“.

„Přijměte Ducha svatého“ mluví k nám papež slovy samého Krista, radí nám ze své každodenní zkušenosti. Poslechněme ho. Přijímejme

vnuknutí Ducha svatého denně. Víme přece, že je On, kdo nám dává „naše“ dobré nápady a jemu jsme odpovědní za jejich realizaci i v Kolpingově díle, ne chaoticky, ale organizovaně. Vždyť Duch svatý, dokáže lidi spojovat vytváří soulad, harmonii. Ve jménu zla se dovedou lidi srovnat, ale ne spojit. Tam, kde není Duch Utěšitel-Parakletos je smutno, chladno, pusto, obavy před budoucností, strach ze všeho.

I my vstupujeme jako národ do nové Evropy v době nové evangelizace. Nečekejme duchovní obrodu ze západu. Tu musíme donést jako svůj vklad do Evropy my! Mohlo to být řečeno jasněji svatým Otcem?

I Kolpingovo dílo České republiky má zcela jistě na tomto poli velkou úlohu v obnově Evropy, ve spolupráci s ostatními. Je to historická příležitost pro nás. Nová Evropa se má stát kontinentem míru, vzájemné tolerance a spolupráce. Máme si odpustit hříchy minulosti. Uvedme Českoněmeckou deklaraci, ekumenické snahy svatého Otce jim rozvíjené tak intenzivně právě u nás s opakovanou prosbou o odpuštění a s prohlášením odpuštění všem. Takový úkon by měl udělat každý, i my ve svém srdci.

Velký úkol je před námi. Skládá se z mnoha dílčích, každodenních úkolů. Zvládneme to? Apoštolové to zvládli, i když si napřed mysleli, že na to nemají. Kristus jim seslal svého Ducha s moha dary.

A tak co nám říci na závěr? Totéž co řekl sv. Otec. Slova žalmu: „Sešli svého Ducha Hospodine a obnovíš tvář země.“

Radostně vzývejme, prosíme, pracujme a otevřme se Duchu svatému, který je nám sesílán. Přijměme Ducha svatého!

Otec Tišek - František Fraňka

Zasedání zástupců Kolpingovy mládeže v Amersfoortu (Holandsko)

Koncem února se sešlo 16 mladých z devíti zemí Evropy k pravidelnému setkání, jehož cílem bylo navzájem se informovat o aktivitách mládeže v rámci Kolpingova díla té které země.

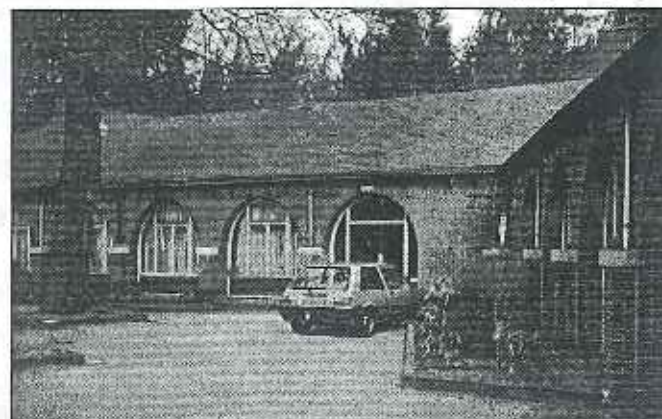
Vyvrcholením úsilí této tzv. „pracovní skupiny“ je pak uspořádání každoročního letního tábora mládeže. Před dvěma lety se uskutečnil v Portugalsku, loni v Litvě a letos v Maďarsku. Právě letošní tábor v Esztergomu byl hlavním tématem jednání. Českou republiku bude v Maďarsku zastupovat 12-ti členná skupina a celkově by zde mělo být na 150 mladých z celé Evropy.

Podle předběžných dohod by se pak příští rok měl tábor konat v Holandsku v termínu od

Generální sekretář Kolpingova díla Holandska pan John Brom právě vypráví o činnosti a stavu zdejšího Kolpingova díla

30. července do 9. srpna a předpokládá se, že by účastníci tohoto tábora strávili část pobytu také jízdou na plachetnicích. Bližší podrobnosti budou upřesněny na dalším setkání této pracovní skupiny Kolpingovy mládeže.

V této přízemní budově patřící do komplexu Salesiánského střediska, probíhalo toto zasedání.

pořádají

2. mistrovství České republiky v kosení trávy A CHOVATELSKÝ DEN

SEKÁČ '97

o pohár ministra zemědělství ČR

sobota 24. května 1997

areál pod Bránským rybníkem - Žďár nad Sázavou - Zámek

9.00 - SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ - ING. JOSEF LUX

I akrobatický seskok parašutistů!

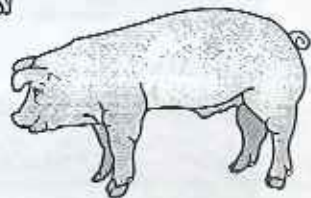

SEKÁČ '97

Soutěž v kosení trávy v mužské a ženské kategorii.

Po celý den bude probíhat zábavný program a soutěže pro malé i velké.

CHOVATELSKÝ DEN

Přehlídka plemen skotu
Vystoupení chovatelů koní
Přehlídka plemen prasat
Výstava zemědělské techniky,
petrochemických výrobků a sadby

Uzávěrka přihlášek do soutěže SEKÁČ 97 je 9.5.1997. Závazné přihlášky zasílejte na adresu: Kolpingovo dílo ČR, nám. Republiky 22, 591 01 Žďár nad Sázavou, tel./fax: 0616-620 207, 219 07.

OBČERSTVENÍ

točené pivo, sele a skopové na rožni, zabljačkové speciality

spolupořadatelé:

Svaz chovatelů českého strakatého skotu, Svaz chovatelů černostrakatého skotu
Svaz chovatelů masného skotu, Svaz chovatelů prasat Čech a Moravy

Jason zaspíval ve Žďáře nad Sázavou

V neděli 30. března přijel do Žďáru nad Sázavou smíšený pěvecký sbor JASON z Havlíčkova Brodu. Po krátkém občerstvení na faře se tento asi 40-ti členný sbor vydal k poutnímu chrámu sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře, kde se koncert konal.

VELIKONOČNÍ

KONCERT

Chrám sv. Jana Nepomuckého
na Zelené hoře ve Žďáře n.S.
30. března 1997

Protože bylo krásné slunečné počasí a nedělní odpoledne přímo vybízelo k procházce, kostel byl zaplněný a přítomní návštěvníci vytvořili důstojnou kulisu tomuto velikonočnímu koncertu.

Celý program se nese ve znamení ukřižování a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Jak věřícím, tak hlavně i nevěřícím, kteří zde byli přítomni, koncert přiblížil prostřednictvím krásných skladeb význam a smysl velikonočních svátků a zpříjemnil sváteční nedělní odpoledne.

Pohled na zaplněný chrám sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře. Hodnotné skladby, které zde zazněly ve spojení s jedinečným interiérem tohoto chrámu zanechaly v přítomných jistě hluboký dojem.

Pěvecký sbor Jasoň právě dozpíval poslední skladbu a sklízí zasloužený potlesk. V pozadí vidíte hlavní oltář, který je dominantou tohoto chrámu, jenž byl v roce 1994 zařazen do seznamu UNESCO.

Otec Tišek mladým

Mladí přátelé!

Mnozí z Vás jistě využili příležitosti setkání se svatým Otcem, který vážil tak dlouhou cestu až k nám, do malé země, která kdysi byla světovou velmocí. Ztrátu tohoto postavení zapříčinily spory, nenávisť a lidská pýcha vyústující v pomstu. Kdyby naši předkové byli poslušni výzvy Kristovy, tlumočené biskupem sv. Vojtěchem, která předstihla jeho dobu, možná, že by naše i evropská historie nebyla poznamenána válkami a lidským utrpením.

Nebudeme se vracet k tomu „kdyby“ v minulosti. Je na nás, aby ti co budou žít nějaké to století po nás, nemuseli říkat to zakleté „kdyby“ na naši adresu.

Svatý Otec vyzval všechny mladé v Hradci Králové: Nebojte se přijmout Krista jako program svého života vždyť „Život s Kristem je fantastické dobrodružství!“ Je to skutečně tak? Může nás napadnout, že když spojíme svoji vůli s vůlí Boží v tom zcela dobrovolně: „Ne má, ale tvá vůle se staň!“ objeví se často naše obavy: „Co ze mne uděláš Pane, když se ti zcela oddám, neztratím svoji svobodu?“ Jako bychom náraz ztratili v něho důvěru. Čím více budeme Krista poznávat, tím více budeme svobodnější. Vždyť i jemu o to jde, abychom se nenechali zotročit hedonismem (požitkářství) a nevedli konzumní způsob života. Protože nás miluje takovou láskou, jakou si člověk není sto představit. Mnohokrát stojíme

každý na rozcestí života. Pokušení jiných cest jsou tu proto, abychom je překonali právě rukou v ruce s Kristem. Půjdeme-li cestou, která sama přišla k nám, dojdeme k věčnému životu a také těm kteří půjdou po nás zanecháme dědictví křesťanské kultury lidskosti a lásky.

A všimli jste si s jakou láskou, úctou, pozorností a jemností svatý Otec mluvil i s těmi, se kterými nesdílí stejný názor? Naučme se to také a můžeme přemýšlet, proč je to tak v dnešní době důležité pro každého, pro celý svět. Dovedeme i v tom dávat těm, kteří nepoznali radostnou zvěst evangelia příklad?

Otec Tišek

Spolek katolických tovaryšů v Českých Budějovicích

*Stručný výpis z "Památní knihy"
Spolku katolických tovaryšů v Čes-
kých Budějovicích*

- pokračování -

2.9.1881

Byl ve spolkových místnostech vyvěšen obraz Kolpingův, jež podle fotografie kreslil pan František Doubek, rodilý z Č. Budějovic, chovanec pražské akademie malířské.

Národní divadlo

Ve prospěch znovuzřízení Národního divadla bylo uspořádáno divadelní představení „Polský žid.“ Zaslán výtěžek 21 zlatých a 60 krejcarů.

1882

Valná hromada

Usneseno, že budou každou neděli slouženy služby Boží v kostele sv. Anny. 23. července byla slavnost 27-ti letého trvání spolku. V 11 hod. mše svatá. Odpoledne koncert u „Zelené ratolesti.“ Hrál vojenská hudba pěšího pluku italského krále Humberta.

Slavnost ve Velčešíně

J.V. Kamarýt

Časopis Budivoj to popisuje: krásně vycházelo slunce, když jsme jedna část výletníků z Českých Budějovic ubírali se Kamenným Újezdem k Velčešínu. Bílé mlžiny oddělovaly se od blankytu a jemný větřík osvěžoval údy i nedospalé hlavy našich poutníků. Vše budilo naději v krásný den

Při službách Božích hrály dvě kapely. Na Národním domě byla odhalena deska s nápisem: Zde se narodil 1797 básník Josef Vlastimil Kamarýt.

Smrt biskupa Jirsíka

Úmrtí slovutného biskupa J.E. Jana Valeriána Jirsíka dne 23. února 1883 způsobilo v kruhu spolkovém upřímný zármutek. Spolek ztratil v něm svého velkomyslného původce, příznivce a ochránce. Pročež položen na katafalk jménem spolku krásný věnec a spolek zúčastnil se korporativně se smutně zahalným praporem smutečních obřadů.

25. listopad je památným dnem, neboť jsme uvítali nového biskupa Jeho hraběcí Milost Frant. Schörborna. 2. prosince bylo přijetí zástupců spolku u biskupa.

1884

V červenci ztratil spolek čestného člena spisovatele kaplana Václava Beneše Třebízského. Jeho pohřeb byl v Praze, kam byl zaslán kondolenční telegram.

24. listopadu přestěhoval se spolek z kněžského semináře do své nové místnosti ve Wendlerově restauraci za roční nájem 100 zlatých.

Reservní fond

Byl založen ku zakoupení neb budování zvláštního příhodného spolkového domu. Zaslány proto písemné žádosti majetným lidem, korporacím a ústavům.

1885

6. ledna valná hromada, které se zúčastnil i pan biskup, který promluvil ke členům a projevil nelčené potěšení nad tím, že se tak veliký zástup mladých řemesníků hlásí k církvi a k náboženským zákonům.

Rozkol

6. dubna pan Tomáš Herzlich oznámil, že ze spolku vystupuje. Také čtyři další členové vystoupili a přestoupili k nově se tvořícímu spolku německému. K tomu používáno svůdných slov, ba i hrozeb, leč nekalé agitace se nepotkaly kromě těchto šesti členů se žádoucím výsledkem. V čase konstituování od počátku března do konce dubna brojeno, osočováno ba i tupen ve dvou zdejších německých novinách též i předseda. Na toto sápaní časopisecké uznal výbor za přístojné zůstatí odpověď dlužen a zůstat nad všemi vášněmi povznesen. Tím štvání tisku utichlo.

1888 - Nový spolkový prapor

Návrh na pořízení nového spolkového praporu. Prapor bude zhotoven z těžké látky hedvábné z jedné strany červené, z druhé bílé. Z jedné strany ponese obraz svatého Josefa, patrona spolku a v druhém poli bude městský znak a název spolku. K praporu bude zhotovena vkusná tyč.

1889 - Povodně

Několik divadelních her bylo schráno s výtežkem na fond na zakoupení nebo postavení vlastního spolkového domu. Část byla předána ve prospěch chudých poškozených povodní.

Návrh na započítí stavby
spolkového domu

21. února podává pan J. Petr návrh na započítí stavby spolkového domu.

1894

Příznivější stav pokladny a proto stavební výbor rozhodl o zakoupení stavebního místa od pana majora Šelcla. 29. dubna předložené stavební plány schváleny. Schválen plán pana Schafelhofera, podnikatele staveb. Stavba zadána staviteli Pačchovi, poněvadž podal nižší offeru a ten první nechtěl ničeho sleviti. Se stavbou započato začátkem června.

Svěcení základního kamene

24. června konána výroční slavnost 39. výročí trvání spolku. Současně slavnost posvěcení základního kamene. Průvod s praporem a hudbou. Služby Boží, v gymnasijsní ulici svěcení kamene, které vykonal Dr. P. Špělina. Na kámen klepali zástupci všech spolků a vysocí hodnostáři církevní i světské. Do základního kamene uložena pamětní listina, stanovny spolku, odznak a jiné drobnosti, Kolpingův životopis a drobné běžné peníze.

Otevření spolkového domu

Už 21. října tohoto roku konána slavnost otevření spolkového domu. U sv. Anny služby Boží - průvod do spolkového domu. Slavnostní odevzdání klíčů od pana stavitele. Odhalení podobizny velezasloužilého předsedy P. M. Voneše, kterou zhotovil ak. malíř F. Doubek. 3. listopadu předsídlil spolek do svého domu. Od té doby se zde konaly všechny schůze divadla, zábavy, přednášky a jiné.

1897

Valná hromada 18. dubna. Schválení koupě vedlejšího domu od paní Betkové. Dům má býti kouspen za 18 000 a 100 zlatých.

1900

Utvořil se čtenářský odbor. Odebíral poučné dílo pod názvem „19. století“ a historické dílo „Dějiny národa českého.“ Lze litovat, že odbor se v krátké době rozešel.

1901

Vše probíhá stejně jako každoročně. Na vánoce uspořádána nadílka dítkám členů. Poděleno bylo celkem 135 dtek ze sbírek a výtěžků zábav pořádaných odborem. Projednáno, že kdo dluhuje do hudebního fondu, nemohou jeho příbuzní činit nároku na hudbu při pohřbu v pádu jeho úmrtí.

1902

V tomto roce se odbor činností omezil jen na vánoční nadílku. Poděleno bylo 207 dítek. Zvláště pamětihodné jest, že c.k. okresní hejtmanský zakázal spolku pořádati divadelní představení, ač tyto byly stanovami schváleny a c.k. místodržitelství potvrzením povoleny. Předseda spolku dp. Wonescha s p. Romanem Kocmoudem podali rekurz k c.k. místodržitelství do Prahy, načež obdrželi telegrafické povolení a to všech divadelních her na budoucí léta.

31.12.1904

Slavnému spolku katolických tovaryšů!

Veliká a slavná jest blahodárná minulost spolku, neb zářné zjevy vystupující z něho co vzory příkladné lásky ku konání svých křesťanských povinností. Pročež i vy katoličtí tovaryši a mistři čeští mějte stále na zřeteli minulost tohoto blahodárného spolku, z jehož pramene napájeti máte srdce svá nadšeným zápalem pro věci tak velké a vznešené lnouti láskou k Bohu a víře, láskou k pravdě a právu a k svému rodnému jazyku.

To je část prohlášení správce archivu ... podpis nečitelný

50 let spolku

Bratři, přátelé!

1. ledna t.r. je tomu 50 let, co po přání našeho nám nezapomenutelného biskupa J.V. Jirsíka, slavné paměti založil Dr. Jan Šavel, profesor bohosloví, spolek katolických tovaryšů, aby dorost řemeslnický měl bezpečný útulek k lidumilným plánům P. Adolpha Kolpinga, původce spolku katolických tovaryšů, odpovídající. Od té doby s úspěchem více méně příznivým pracoval spolek ve smyslu přítele řemeslnické mládeže P. A. Kolpinga a vychoval nepřečíslenou řadu úctyhodných mistrů a tovaryšů, kteří hluboko vstřípivše si v srdce heslo prvního protektora spolku J.E. biskupa J.V. Jirsíka BŮH - CÍRKEV - VLAST nyní zdárně působí nejen ku prospěchu svému a svého stavu, nýbrž i ke zdatu celého milovaného národa našeho. Proto s nelíbenou spokojeností přistupujeme k oslavě 50-ti letého jubilea trvání spolku. Chystáme se na vzácnou slavnost tu tím větší radostí, že na tento rok připadá 20-ti leté jubilem našeho třetího protektora pana biskupa Dr. Martina Josefa Říhy, který vždy snahy spolku otcovsky sledoval a dobrotivě podporoval a současně je tomu 30 let, co milovaný náš předseda P. Matyáš Wonesch svou činností povzněl spolek na výši, na které se nyní nalézá.

Zároveň je tomu 10 let, co za velikých obětí vlastních a vydatné podpory šlechtických příznivců z města a z širokého okolí postavil si spolek vlastní dům, aby docílil bezpečného útulku, tím více mohl působit ku povznesení svému a k mravnímu pokroku svých členů.

Půl století stojíme věrně pod praporem svatého kříže a posvátné koruny svatováclavské, jimž vždy jsme byli věrni a věrni zůstanem. K této slavnosti vás bratrsky zveme, přijďte, abyste se přesvědčili o působení naší v minulosti, abyste se radovali z ovoce práce naší a abyste svou hojnou účastí povzbudili nás pro budoucnost k další horlivé práci ve prospěch řemeslnického stavu katolického a tím i ve prospěch vlasti.

Nashledanou v Českých Budějovicích
Zdař Bůh počestnému řemeslu!

**Slavnostní řeč V. Řepy
u hrobu J.V. Jirsíka**

V. Řepa přednesl u hrobu J.V. Jirsíka krátký proslov „Proč jsem katolíkem!“

„Stojíme u hrobu původce našeho spolku katolických tovaryšů - pravím katolických tovaryšů, neboť na tato slova veliký důraz kladl veliký biskup náš, zde odpočívající, při založení spolku našeho. Na tato slova klademe důraz i my, jsouce hrdi na to, že jsme katolíky.

Můžeme býti nevěrci, pohany, protestanty. Nejsme nevěrci, neboť nevěra je samá nedůslednost a odpor. Některec lže, praví-li, že nevěří, neboť věří opaku toho co věříme my s tím rozdílem, že my věříme na základě důkazů, on věří bez důkazů. My věříme jedné víře, on celé řadě hypotez. Některec nevěří sám tomu, co mluví, neboť ve vážné chvíli zapírá nevěru a volá Boha. Například Voltaire, Volnej, Hume a jiní. Příčiny nevěry jsou nevědomostí a zlomyslností. (výrok křesťana, jemuž překážel Bůh ve hřichu po přečtení Darwinovy teorie: „Zaplat' Bůh, že není žádný Bůh!“ Nyní mohu dělati, co chci) Kdo se směje článkům víry, měl by se nejdříve smát své nevědomosti. Kdo zapírá

Boha, že mu překáží ve hřichu, ten provozuje pštroší politiku. Nechce-li vidět Boha, z toho nenásleduje, že Bůh nevidí jeho. Nejsme pohany, protože pohanství rozplývá se vniče ve světle vědy. Nejsme protestanty pro množství odporu a nedůslednosti v protestanství. Jmenují se luteráni, staroluteráni, reformovaní starokatolíci, husité, čeští bratři, adamité. Je jich několik sekt a nazývají se sesterské církve, ale společnou mají jenom zášť proti církvi katolické. Oni sami uznávají bezpečnost učení našeho. Kristus Pán nebyl reformovaný, Panna Maria nebyla luteránkou, apoštolové nebyli anglikány. Katolicismus je prý strnulý. Jsme katolíci, protože jedině katolíci jsou stále spojeni s Bohem. Zázraky se dějí jediné v církvi katolické. Například v Lurdech se stalo od roku 1858 do roku 1904 2600 dokázaných zázraků. Ve víře naší není sporu vídy a vědy. Může být jen spor mezi špatně porozuměnou vírou a vědeckými hypotézami, ale nikdy mezi vírou a vědou. Jsme-li tedy katolíky, nebuďme jimi jenom podle jména, ale také podle skutků a tím nejlépe splníme přání našeho prvního protektora a původce spolku našeho.

**Odchod P. Wonesche
z předsednické funkce**

Následkem neurvalého a ničemného štvání místních Jihočeských listů a Budiwoje, a brutálního způsobu německých novin, tím jsa odhodlán d.p. M. Wonesch úřadu předsednictva mu svěřeného se vzdáti, uchýliti se v zátiší, zůstáváje i nadále horlivý pro blaho a rozkvět spolku pracující a vzácnou svou osobností.

- pokračování příště -

Turnaj ve stolním tenise

Již třetí ročník tohoto turnaje uspořádalo Kolpingovo dílo České republiky v sobotu 12. dubna 1997 pro všechny příznivce stolního tenisu. Turnaj byl určen především dětem a mládeži (neregistrovaným hráčům), ale přišlo také několik starších hráčů.

Soutěžilo se v kategorii do 15 let a v kategorii dospělých.

Po urputných bojích bylo pořadí následující:

- kategorie mladších

1. Sláma Zdeněk
2. Dobrovolný Pavel-KR Žďár n.S.
3. Kasal Josef-KR Žďár

- kategorie starších

1. Pokorný Jiří-KR Zadní Zhořec
2. Chyba František
3. Blažek Václav-KR Zadní Zhořec

Všichni tito hráči byly odměněni pěknými cenami a ostatní, kteří se sice snažili, ale

Na zelených stolech probíhaly neúprosné boje. V tuto chvíli stála v cestě razantnímu smechu pana Zdeňka K. síťka.

na medailové umístění nedosáhli dostali alespoň jako útěchu diplom za účast. Myslím si, že takovčto akce mají svůj význam, zvláště pro mládež, která není zaregistrovaná v žádném sportovním oddílu, ale má chuť si občas trochu protáhnout tělo. Takže za rok opět nashledanou za zeleným stolem.

Vítězce mladší kategorie- Zdeněk Sláma přebírá cenu za první místo z rukou pořadatele pana Michaela K. který letos, ke své velké lítosti nezopakoval loňské lichořivé druhé místo a nepostoupil ze skupiny.

Adolph Kolping

*Postouchej volání Boha,
pak pomůže dál."*

Dne 9. prosince 1813 se narodil Adolph Kolping v Kerpenu jako čtvrté dítě ovčáka Petra Kolpinga a jeho ženy Anny Maric narodil. Osudový rok se chýlil ke konci, osvobozenká válka dosáhla s bitvou u Lipska právě svého vrcholu. Rodina trpí chudobou a často mají rodiče potíže uživit své 4 děti zejména v tvrdých letech po válce.

Již v prvních letech ve škole se projevil čilý duch mladého tělesně spíš slabého Adolpha a jeho učitel zjišťuje nadání chlapce. Avšak chudoba rodiny neumožňuje 13-ti letému chlapci návštěvu vyšší školy. Tak se začíná učit ševcem a po vyučební putuje Erfildandem a později pracuje v Sindorfu v Dürenu a Lechenichu.

"Každá lidská pozemská spravedlnost má své pravé základy ve víře, v náboženských pravdách daných Bohem."

Adolph byl v pravém slova smyslu zblázněn do knih. Zejména spisy kapucínského pátera Martiana z Cochemu a kázání pátera Abrahama Santa Clara jej uchvátily. Jeho touha smět studovat znovu ožívá a vede ho do Kolnu, kde jak doufá získá dobré vzdělání.

Je přijmut do jedné z největších ševcovských dílen ve městě. Ale Adolph, který miluje své řemeslo a lidí, pocítuje hluboký neklid pro zde panující atmosféru oportunistu a náboženského nepřátelství. Poznává morální zpusťlost řemesla, jehož tovaryšstvo posedlé myšlenkou radikálního převratu je ochotno prosazovat své cíle násilnými prostředky.

V tuto dobu obdržel zprávu o smrti své matky. Velice proto trpí. V jeho vzpomínkách však žije dál a dává mu sílu a útěchu na jeho další cestě.

Adolph poznal své poslání stát mladé generaci jako kněz po boku. Stále znovu nachází v této neklidné době útěchu v modlitbě. Hovory s Bohem mu vnášejí jasnos do jeho problémů a tak začíná své studium, odkázán sám na sebe.

Ale vysokému zatížení nestačí, onemocní a musí se vrátit ke své rodině do Kerpenu. U svého otce nachází útěchu a podporu: "Postouchej volání Boha, pak pomůže dál."

Jakmile získal novou sílu, obrací se Adolph na faráře Lauffse v Blatzheimu, kde získá radu a pomoc pro své studium. Duchovně posílen se vrací do Kolna, kde se horlivě věnuje svému studiu a vyhláší své rozhodnutí stát se knězem.

V osobě vikáře Theodora Wollersheimera z Kerpenu má po boku učitele, který jej do-

vede pomocí systematického studia tak daleko, že může být na podzim roku 1837 přijat do tercie katolického gymnázia Marzellen. Pro Adolpha Kolpinga začíná nový úsek života. Radostně se chopí nového úkolu. Ve škole sedí jak o 24 letý mezi 14-ti letými žáky. Mimo toho je jeho studium doprovázeno stále bojem o živobytí, na které si vydělává kondicemi a na školné dostává stipendium.

"Člověk nepochopí svět, nepochopí-li křesťanství a křesťanství nepochopí dostatečně hluboce, když nepochopí život a působení církve. Církev jako učitelka a opatrovatelka Božského zjevení je právě tak nutná jako samotné zjevení."

Brzy po velikonočních 1841 složil maturitu, za 3 a půl roku absolvoval Adolph studium, které obvykle trvá 5 let. Roku 1841 jede do Mnichova a zde pokračuje ve studiu. Později se s Mnichovem těžce rozloučí, protože musí pokračovat ve studiu v Bonnu, aby odtud mohl být přijat do kněžského semináře v Kolíně nad Rýnem. Po třech semestrech na Rýnské univerzitě se stane Adolph Kolping alumnem v Kolíně n. R.

"První, co člověk v životě nachází a poslední, po čem natáhne ruku a nejdrahocenější, co v životě vlastní i když o to nedbá, je rodinný život."

Je naplněn hlubokou vděčností, když si smí poprvé obléknout dlouhý černý talár. Nyní pro něho začíná poslední etapa na cestě ke kněžství, avšak tento jeho poslední úsek cesty není prost pochybností. Adolph je však překonává stále znovu v důvěře v sílu danou mu Bohem.

Musí však překonat těžkou ránu osudu. V den jeho vysvěcení se dovídá o smrti svého otce. Nyní ví, že musí všeho zanechat, aby byl již jen sluhou své lásky. Mladému knězi je zatěžko splnění svého prvního úkolu, pochovat svého otce.

Brzy po slavnostní primici ve farním kostele v Kerpenu je povolán jako kaplan k svatému Vavřinci v Elbersfeldu. V době průmyslové revoluce a liberalismu se nachází v diasporové obci Elbersfeld křesťanský spolek mladých mužů podporovaných tovaryši. Vyučuje tam čtení a psaní a pobízí duchovenstvo k přednáškám o náboženství. Na základě jeho iniciativy s podporou faráře v Elbersfeldu zakládá "Katolický tovaryšský spolek." Po půl roce přebírá kaplan Kolping úřad duchovního vůdce. Veškerou svou sílu investuje do soudržnosti mladých lidí, vypracuje spis "Tovaryšský spolek" a v něm popisuje myšlenky, kterými se zabývá. Jeho cílem je vynést podnět křesťanského soužití do celého světa, všude tam, kde jsou mladí lidé v nouzi. Kvůli uskutečnění těchto velkých plánů touží po návratu do Kolína n.R. Po několika dotazech a značné námaze se mu konečně dne 15. března 1849 podaří získat místo chrámového vikáře v Kolíně.

"Bože, chraň německou vlast a ušetř nás milostivě před novomódními bohy a jejich vzývatelí, aby při navštívení, které skrze toto nové pohanství přichází, ubohá vlast nezahynula."

Ačkoliv jsou na něho v novém postavení kladeny četné jiné nároky, nepustí svůj cíl ze zřetele. Zcela jinak než hlas Karla Marxe, který ve stejnou dobu vyhláší ne-

milosrdný třídní boj, zní hlas Adolpha Kolpinga. Vyhláší zásadu: *"Činná láska léčí všechny rány, pouhé slovo zmírňuje pouze bolest."* Brzy se kolem chrámového vikáře shromažďuje větší, stále rostoucí počet mladých lidí. Kolpingovy spisy o tovaryšském spolku padají nyní i v jiných městech na úrodnou půdu. Vznikající spolky se sdružují v „Rýnský tovaryšský svaz“, později „Katolický tovaryšský svaz.“

V následujících letech cestuje Adolph do jižního Německa, Rakouska i Švýcarska, má příležitost promluvit před katolickým generálním shromážděním před zástupci celého německého katolicismu a rozšiřuje tak své myšlenky daleko za hranice svého původního působení.

V dubnu 1854 může Adolph začít vydávat časopis. Pro svůj znamenitý sloh, blízký životu, platí brzy za jednoho z největších lidových spisovatelů 19. století.

Práce na něj klade takové nároky, že nemůže myslet ani trochu na sebe. V roce 1862 je jmenován kolínským arcibiskupem za rektora minoritského kostela, ve kterém tovaryšský spolek již od doby svého vzniku navštěvuje bohoslužby.

"Začne-li rozpad v rodinách, uhnízdí-li se v rodině bezcharakternost a nemravnost, otřásají se základy společnosti a všeobecný žal se již nedá zadržet."

Svou cestou do Říma si Adolph splní své toužebné přání. Jako uznání za svou dlouholetou obětavou práci je jmenován papežem Piem IX. za papežského tajného komořího.

Časem však jeho beztak slabé zdraví již obrovské námaze, kterou jeho úřad vyžaduje,

je, nestačí. Těžce onemocní. Jeho lékař mu důrazně radí, aby se šetřil. Po dovolené na zotavenou v Ostende se Adolph, zdánlivě posílněn, vrací, aby ve své práci pokračoval.

"Dobrá rodina je zpravidla dobrou půdou, na které vyrůstají a sílí nejušlechtilejší charaktery."

Ale stará choroba se náhle vrací. Večer před posvátným dnem se zdá, že se zotavil, je to, jako kdyby mu Bůh chtěl darovat tuto nejkrásnější a poslední radost. Pak jej znovu uchvátily srdeční křeče.

Adolph ví, jak to s ním vypadá a prosí o poslední svátosti. Nekonečnou trpělivostí a v hluboké důvěře v Boha snáší své bolesti, až dne 4. prosince 1865 konečně v míru zavře své oči.

"To nejtěžší musíme klidně prohlédnout a odvážně činit. Bůh vždy pomáhá poctivé vůli."

*

Před oltářem Sv. Josefa v minoritním chrámu v Kolíně nad Rýnem našel otec tovaryšů místo svého posledního odpočinku. Slova na náhrobním kameni praví:

*Zde odpočívá Adolph Kolping
narozen 8. prosince 1813
zemřel 4. prosince 1865
Prosí o almužnu modlitby*

RELAXAČNÍ DNY KOLPINGOVA DÍLA ČR

20 - 22. června 1997

Další skvělá společná akce Kolpingových rodin je tady !

Kdo z Vás by chtěl společně s námi strávit víkend, kdy nebudeme řešit žádné závažné problémy, ale budeme prostě jen relaxovat, ať neváhá a přihlásí se u Michaela Kubíka na Kolpingově díle ČR.

Relaxační dny proběhnou v obci Telnice (obec ležící asi 10 km od Brna - silnice č.51) v místní nově postavené Orlovně. Jde o novou, moderně vybavenou budovu, která již sama o sobě stojí za prohlédnutí. My vám nabízíme strávit zde společný víkend, který bychom vyplnili jednak rekreačním sportem a jednak duchovním programem.

PROGRAM

Pátek

- příjezd účastníků
- večeře

Sobota

- snídaně
- mše svatá
- zahájení sportovních klání:
(tenis, volejbal, stolní tenis,
kuželky, basketbal)
- oběd
- pokračování sportovních klání
- táborák
- beseda s Otcem Tiškem na témata,
která vás budou zajímat
- grilování, opékání

Neděle

- snídaně
- mše svatá
- odjezd domů

V průběhu sobotního dne budete možnost vykonat si u Otce Tiška svátost smíření.

Stravovat se budeme přímo v Orlovně, kde bude po celý den otevřena restaurace.

Kdo z vás se bude chtít Relaxačních dnů zúčastnit, zašlete přihlášky na adresu Kolpingova díla ČR do konce května!

Tato akce je určena členům Kolpingova díla jakéhokoliv věku.

*Práedniny
s Kolpingovým dílem
o Chorvatsku*

Rekreční pobyt na MAKARSKÉ RIVIERĚ

Ubytování

Dvoukřídlové pokoje
s možností přistýlky s koupelnou,
WC a balkonem

Poloha

Penzion se nachází 500 m od moře, v nejznámější a nejnavštěvovanější oblasti Dalmácie.

Stravování

Restaurace v budově nebo v bezprostřední blízkosti, snídaně - bufetovým způsobem, večere s obsluhou - výběr z menu

Doprava

- individuální
- autobusem
1 100 Kč včetně pojištění na cestu
(není v ceně pobytu)
odjezdů: v pátek v 18.00
ze ždárny nad Sázkovou
příjezdů: v neděli dopoledne
do ždárny n. Sá.

Pro větší skupiny lze sjednat další
místo nástupu.

CENA !!!

Cena zahrnuje:

- 7 polopenzí
- 7 noclehů
- pobytovou taxu

Děti do 4 let - POBYT ZDARMA

Možnost fakultativních výletů
do Medžugorje, Splitu apod.
(není v ceně)

	dospělá osoba	dítě do 12 let
31.5. - 28.6. 1997	3 700 Kč	2 590 Kč
28.6. - 30.8. 1997	3 900 Kč	2 730 Kč
30.8. - 27.9. 1997	3 700 Kč	2 590 Kč

MAKARSKA

Nejnámější a nejoblíbenější letoviště Dalmácie, jediné větší město Makarské riviéry leží asi 60 km od města Split pod působivou kulisou pohoří Blakova. Ručně střešedsko poskytující kulturní i sportovní vyžití - kavárny, restaurace, cukrárny, kino, muzeum muší, sportovní stadion, diskotéky. Hotelová část je spojena s centrem. Doprava z letiště trvá přibližně 1 hodinu 30 minut.

Informace a rezervace u p. Davida Havilka, tel.0616/210 76, 287 11 (Po-Pá: 9.00 - 15.00)
nebo na adrese Kolpingovo dílo ČR, náměstí Republiky 22, 591 01 Žďár nad Sázavou.

Poutní zájezd Kolpingových rodin do MEDŽUGORJE

spojený s rekreačním pobytem na Makarské riviéře

Poloha

Penzion se nachází 500 m od moře,
v nejznámější a nejnavštěvovanější
oblasti Dalmácie.

Stravování

Restaurace v budově, snídaně bufetovým
způsobem, večere s obsluhou - výběr z menu.

Ubytování

Dvoukřídlové pokoje
s možností přistýlky s koupelnou, WC,
balkonem a ledničkou.

Program

Neděle
celodenní pouť do Medžugorje
šláfeta
návštěva poutního místa
Panny Marie Lurdské ve Vepřici

Ostatní dny volný program.

Společného poutního zájezdu
Kolpingových rodin se zúčastní kněz.

CENA !!!

	dospělá osoba	dítě do 12 let
4.7. - 31.7. 1997	5 100 Kč	3 900 Kč
29.8. - 7.9. 1997	4 800 Kč	3 700 Kč

Cena zahrnuje:

- dopravu
- 7 polopenzí
- 7 noclehů
- pobytovou taxu
- pojištění na cestu
- pouť do Medžugorje a Vepřice

Děti do 4 let - pobyt zdarma.

Možnost fakultativních výletů do Dubrovníku, Splitu atd. (není v ceně)

MAKARSKA

Nejnámější a nejoblíbenější letoviště Dalmácie, jediné větší město Makarské riviéry leží asi 60 km od města Split pod působivou kulisou pohoří Blakova. Ručně střešedsko poskytující kulturní i sportovní vyžití - kavárny, restaurace, cukrárny, kino, muzeum muší, sportovní stadion, diskotéky. Hotelová část města je spojena s centrem.

PRÁZDNINOVÁ SUPER NABÍDKA

LETNÍ TÁBOR NA MAKARSKÉ RIVIÉRE

Termíny táborů

1. turnus: od 15.8. do 24.8.1997
2. turnus: od 22.8. do 31.8.1997

Poloha

Penzion se nachází 500 m od moře,
v neznámější a nejnavštěvovanější
oblasti Dalmácie.

Ubytování

Dvoučluskové a tříčluskové pokoje
(s možností přistýlky) s koupelnou, WC,
balkónem a ložnicí.

Stravování

Restaurace v budově.
Snídaně, obědy, večeře.

CENA - 2 200 Kč
CENA - 5 500 Kč

Cena zahrnuje:

- 7 x plnou penzi
- 7 noclehů
- pobytovou taxu
- pojištění na cestu

- tábor je určen dětem od 10 let
- maximální kapacita
- jednoho turnusu je 40 dětí

MAKARSKA

Neznámější a nejoblíbenější italská Dalmácie. Jedné větší město Makarské riviéry leží asi 60 km od města Špiš pod působivou kultúrou pohorí Blakovo. Rušné středisko poskytující kulturní i sportovní vyžití - kavárny, restaurace, cukrárny, kino, muzeum mušle, sportovní stadion, diskotéky. Hotelová část je spojena s centrem.

Shromáždění členů Kolpingova díla České republiky

V sobotu 3. května 1997 se ve Žďáře nad Sázavou konalo shromáždění členů KD ČR. Přítomni byli zástupci takřka všech Kolpingových rodin z České republiky. Toto shromáždění poctil také svou návštěvou náš velký příznivec a hývalý duchovní správce Kolpingova díla České republiky pan opat Vít Bohumil Tajovský.

Na následujících stránkách vás seznámíme s projevy předsedy Kolpingova díla Ing. Stanislava Bělehrádky a duchovního správce P. Františka Fráni v plném znění tak jak odezněly na shromáždění.

Od představenstva Kolpingova díla vyšlo směrem ke členům několik podnětů, zvláště pak byl kladen důraz na to, aby Kolpingovy rodiny využívaly široké nabídky společných akcí, prázdninových pobytů a podobně, organizovaných Centrálním svazem Kolpingova díla.

Po diskuzi, která proběhla na závěr, dostal slovo pan opat Tajovský, který ujistil všechny přítomné o tom, že na členy Kolpingova díla vzpomíná každý den ve svých modlitbách. Jeho závěrečné požehnání bylo krásným zakončením tohoto shromáždění členů Kolpingova díla ČR.

Projev předsedy Kolpingova díla České republiky pana Ing. Stanislava Bělehrádky

Vážení členové Kolpingova díla,
vážení a milí hosté,
všichni se už určitě těšíme na to, až aprílové počasí uvolní konečně cestu životodárnému rozkvětu jara a spolu s ním i povzbuzení a osvěžení naší duše pod sálajícími blahodárnými paprsky mariánských přímluv u našeho Pána a naše dobro, za odpuštění našich poklesků a věčné pochybování. Neboť mariánský měsíc právě začal a s neochvějnou pravidelností s sebou přináší rozpuk života, stromy zbarvené květy, zazenání se

luk a strání, zpěv ptáků vysoko pod nebeskou klenbou i kousek nad našimi hlavami a také čas ohlédnutí se zpět. Čas zamyslet se nad tím, jakou část našich aktivit, našeho myšlení a s ním spojeného trápení, můžeme uzavřít a jednou provždy ponechat minulosti, čas přemýšlet o tom, co se nám podařilo udělat a co zůstává jako nedokončená kapitola stále před námi a bude nás provázet, ať již v podobě lehkého balónu táhnoucího nás vzhůru k výšinám radosti z úsměvů kolem nás, nebo naopak těžkého závaží

Předseda Kolpingova díla Ing. S. Bělehrádek při svém projevu.

u našich nohou, srážejícího nás do prachu všedních dnů se všemi jejich problémy a nepochopeními. A to nejen po celý tento rok, ale i v čase následujícím a nikdy nekončícím. Neboť práce pro druhého je práce věčná. Práce od narození až do smrti, práce a odpovědnost předávaná z generace na generaci. Život na zemi není a nikdy nebyl nebeským rájem, a jen na nás samotných záleží, bude-li alespoň „očistcem“ nebo hned tvrdou přípravou pro budoucí peklo. A jen a pouze my sami jsme odpovědní, budeme-li se chovat tak, a budeme-li přinášet světu a člověku to, co nás snad jednou učiní způsobilými pro vstup mezi vyvolené.

Tato slova říkám při plném vědomí toho, že mnohým z nás snad tento náš svět může ráj v něčem připomínat. „Pozemský ráj to napohled“ zpíváme v naší krásné české hymně a dodávám, že opravdu jen napohled a zdaleka ne pro všechny. Zdaleka ne každému bylo dáno, aby mohl čerpat ze zdánlivě nevyčerpatelné studnice všech těch lid-

ských potěšení a osvětlení stejnými douškami, jako se to poštěstilo nám. Jestliže my svádíme každodenní vnitřní boj, jsme-li schopni něčeho malého se vzdát, život mnohých našich spoluobčanů je každodenním půstem a zápasem o skromnou existenci. Přitom teď nemám na mysli ty naše spoluobčany, kteří se nedokázali a nedokáží vyrovnat s požadavky, jež na ně dnešní civili-

zovaný svět klade, ale řadové občany kolem nás, kteří se mohou kdykoliv ocitnout mezi potřebnými. Snad všichni znáte z vlastní zkušenosti, jak mohou například úmrtí živitele rodiny, nemoc, rozvod, ztráta zaměstnání nebo růst životních nákladů, změnit životní úroveň i zdánlivě dobře situovaných rodin.

Ačkoliv můžeme být hrdí na to, že žijeme ve státě, v němž si vzájemná lidská solidarita vydobyla své pevné místo v jeho sociálním systému, přesto stále zbývá ještě dostatečné množství prostoru pro všechny, kteří nechtějí myslet jenom na sebe, ale chtějí přispět i k bohatšímu a lidštějšímu životu našich bližních. Sociální politika státu je nezbytným předpokladem udržení kvality života rozhodující části jeho obyvatel, ale bez občanských aktivit, nezávislých iniciativ, křesťanských spolků a církve samotné by bylo její provádění neefektivní, nezávisle na výši vynaložených nákladů. Postoupení odpovědnosti nižším článkům

společenské struktury je významným prvkem sociálního státu a její důsledné prosazení je nám všem ochranou před jeho všeobjímajícími chapadly. Kolpingovo dílo České republiky má za sebou pět let aktivní činnosti. Za tuto dobu pevně zakotvilo ve

společenském systému naší země a určitě dokázalo přispět k řešení problémových životních situací některých našich spoluobčanů. Založeno na myšlenkách německého kněze Adolpha Kolpinga a odpovědnosti k bližnímu a povinnosti křesťana pomoci člověku v úzkých vycházejí z liberálního modelu svobodné a zodpovědné společnosti poskytnout prostředky jednotlivci k tomu, aby s jejich pomocí byl schopen postavit se na vlastní nohy, stalo se oporou pro potřebné a nadějí pro všechny ty, kteří mají chuť aktivně řešit svou obtížnou životní situaci.

Dnešní valná hromada se schází po dvouleté přestávce. Jen svému Stvořiteli mohu poděkovat, že jsem tu dnes, po těžké autonomodě v únoru loňského roku, opět mezi Vámi a že už od podzimu může představenstvo fungovat opět v plné síle. Prezident Václav Havel se po úspěšné operaci rakovinového nádoru vyjádřil, že vytr-

pěná bolest mu pomohla získat nový pohled na svět, novou dimenzi svého životního rozhledu. V době léčby svého zranění jsem také mohl přemýšlet o různých věcech a snad ještě lépe pochopit a porozumět tomu, jaké hodnoty život obsahuje a jak je

Pan opat Tajovský byl všemi zúčastněnými vřele přivítán.

krásný, nemyšlme-li stále jen na sebe, ale milujeme-li své nejdražší, máme-li rádi svou obec, svou vlast a společenství lidí, kteří ji tvoří. A tak bych si moc přál, aby Kolpingovo dílo bylo jedním z těch mnoha nástrojů, které pomáhají zlepšit kvalitu lidského života, vnést do něho naději, radost a úsměv.

My, kdo činnost díla řídíme a usměřujeme, neseme odpovědnost za to, abychom co nejlépe zúročili vynaložené prostředky, které vytváříme a máme k dispozici. Zúročili ve formě přípravy některých na-

šich spoluobčanů pro úspěšné zapojení se do pracovního a společenského života, ve formě jejich schopností postarat se vždy sami o sebe. Neboť už jenom pouhá závislost na dávkách ať už ve formě státních vyrovnávacích příspěvků nebo charitativních výpomocí v nouzi, činí člověka méně svobodným a vede ho k chorobné závislosti na těchto příjmech nezávislých na jeho přiči-

nění. Zkušenost ze světa nás učí, že s prodlužujícím se časem jejich pobírání klesá postupně vlastní iniciativa příjemce až k naprosté pasivitě a k rezignaci. A z tohoto stavu už není daleko k pádu do propasti chudoby a beznadějnému přežívání na dně společenského žebříčku.

Jsou to právě tyto poznatky, které se musí stát vůdčím smyslem naší činnosti. Otec Kolping nerozdával peníze, ale znalosti. Dobře věděl, že hodnota peněz je jen pomíjivá zatímco hodnota toho, co člověk umí, co dokáže a čemu rozumí, jsou trvalým majetkem každého jednotlivce a mohou se stát trvalým zdrojem seberealizace a obživy. Od tohoto poznání už nebylo daleko k zakládání tovaryšských dílen a vzdělávacím střediskům, kde se i těm nejpotřebnějším dostalo znalostí a sebevědomí, jež pak mohli uplatnit ve svůj prospěch na pracovním trhu. Jak tedy z tohoto hlediska hodnotit náš přínos společnosti? Byli a jsme opravdu tím, co si otec Kolping představoval, když zakládal svou Jednotu katolických tovaryšů?

Na první pohled bychom snad mohli být s vlastní prací spokojeni. Počet našich aktivit roste, přibývá kvalitních Kolpingových rodin a spektrum naší činnosti se rozšiřuje.

Tato pozitivita však nesmějí zakrýt nedostatky, které bývají nezbytným průvodním jevem rozšiřující se činnosti. Už nyní je zřejmé, že ne všechny Kolpingovy rodiny projevují o naše akce dostatečný zájem a tak se mi vnučuje otázka, proč vlastně byly založeny? Jsem dalek zvyšování hlasu a vyčítlavého pohledu, ale současně si všichni musíme být vědomi toho, že být členem Kolpingovy rodiny sebou nese i určitou časovou zátěž a možná ne všichni jsou schop-

ni nebo ochotni tento čas pro druhé obětovat. Kolpingovo dílo pracuje na principu dobrovolnosti a tak se stejnou dobrovolností, s jakou se můžete členy Kolpingových rodin stát, tak je můžete i opustit. Je na každé Kolpingově rodině, aby sama zvažila, jestli její členové chtějí svůj volný čas obětovat ve prospěch našeho společného díla nebo se raději vzdají práva nazývat se Kolpingovou rodinou a opustí náš svazek. Neboť i když nás růst členské základny na první pohled může těšit, zastávám názor, že je méně lidí, kteří vyvíjejí aktivitu a jsou ochotni věnovat svůj volný čas, je lepší než více lidí pasivních.

Základním principem činnosti Kolpingova díla je vtažení co největšího počtu zájemců o zlepšení své sociální situace do procesu rekvalifikace a nalezení nového místa ve společnosti. Této zásadě odpovídá rostoucí počet seminářů, kursů a rekvalifikačních aktivit, kde za nízký poplatek nebo zdarma nabízíme možnost doplnit si potřebnou kvalifikaci a s její pomocí nalézt odpovídající pracovní uplatnění. Tváří v tvář postupující transformaci našeho hospodářství bude tlak na pracovním trhu slít a tomu musí odpovídat i naše zvýšená nabídka do budoucna.

Musíme počítat také s tím, že postupující cenová deregulace v oblasti energií a nájemného může dočasně zhoršit životní podmínky některých skupin obyvatelstva, zejména důchodců ve městech. Už nyní musíme vytipovat ohrožené skupiny spoluobčanů a nalézt formu, jak jim toto přechodné období ulehčit. Příkladem jsou již dnes fungující stravovací zařízení v Brně a ve Žďáře nad Sázavou, kde se za relativně nízký poplatek mohou důchodci stravovat.

Zároveň jde o příklad podnikatelské aktivity, jež pomáhají rozšiřovat naše možnosti, pomáhat těm, kteří pomoc potřebují.

V Praze si už získal značný respekt Dům pro svobodné matky. Podařilo se nám zvýšit jeho kapacitu, ale i tak zůstává toto zařízení jen kapkou v moři rostoucích problémů. Není samozřejmě v zájmu společnosti, aby se počet osamělých matek zvyšoval, ale musíme se snažit o to, aby každý, kdo se dostane do problému, mohl nalézt způsob jak ho vyřešit. Odpovědnost leží na každém z nás, ale všichni jsme odpovědní za to, že naše společenství bude společenstvím vzájemně soucitlivých a solidárních lidí, ochotných nabídnout sousedovi ve chvíli krize pomocnou ruku. Vždyť neštěstí nechodí po horách, ale po lidech, a nikdo z nás neví, kdy sám tuto ruku bude potřebovat.

Velkého uznání se již dostalo mezinárodním seminářům, setkáním a táborům, pořádaných často ve spolupráci s rodinami v Evropě a zejména v Německu. Právě takové akce jsou tím nejlepším prostředkem budování mostů mezi našimi sousedními národy, nejlepším způsobem vzájemného poznávání se a učení se respektu k národním zvykům a odlišnostem.

Marné jsou filozofické úvahy a akademické projevy založené na faktech a nedůvěře pocházející z minulosti, jestliže se nechceme vzájemně blíže seznámit a především se respektovat a mít se v úctě. Svou praktickou činností v oblasti mezinárodní spolupráce je to právě Kolpingovo dílo, kdo pozdvihuje prapor přátelství a spolupráce českého a německého národa v jejich společném úsilí pomoci bližním. My, členové českého Kolpingova díla, jsme převzali učení německého kněze a chceme ho rozvíjet v

našich podmínkách neboť jsme přesvědčeni, že je to učení dobré a prospěšné. Je to učení, kde národnost nehraje žádnou roli, učení jehož cílem a prostředkem je člověk, kterému chceme pomoci. Na společných táborech a u táborových ohňů Kolpingových rodin se naše mládež i dospělí vzájemně setkávají, navazují kamarádské a přátelské vztahy, které se snad jednou stanou pevnějším poutem našich sousedských vztahů než sebelépe mlčná prohlášení a deklarace. Náš příspěvek je na úrovni osobních vztahů. Vztahů mezi konkrétními lidmi při konkrétní příležitosti. A dobře víme, že jen takové vztahy mají naději aby přežili generace.

Jen letmo jsem se dotknul některých našich aktivit. Vynechal jsem naší vzdělávací činnost, činnost D-centra, činnost rekreačních zařízení a poradenské aktivity, kulturní a společenské akce, jichž je Kolpingovo dílo garantem a z nichž si zejména ples Kolpingova díla ve Žďáře nad Sázavou získal značný zájem a oblibu. Abychom však v nich mohli pokračovat a dále je rozšiřovat, musíme být dostatečně finančně silní. Nemůžeme se již pouze spoléhat na naše německé partnery. Všichni víme, že Německo žije svými vlastními problémy, které svou hloubkou nemají od poválečných časů obdoby. Je na čase, abychom si byli schopni pomoci sami.

Musíme dále rozvinout naše podnikatelské aktivity. Byli jsme úspěšní v rozvoji papírnické firmy. Úspěch sklídila naše stavební firma, která za dva měsíce dokázala postavit obchodní středisko Meinel ve Žďáře nad Sázavou. Kvalita a rychlost naší práce jsou tou nejlepší reklamou pro další zakázky, které nám snad otevřou cestu i do dal-

ších oblastí České republiky. Musíme dále rozvinout naši poradenskou a školicí činnost, zejména v oblasti školení manažerů a výstavby administrativních struktur v podnicích. Musíme nalézat stále nové a nové aktivity, po kterých existuje společenská poptávka a jejichž trh dosud není nasycen. Uchytit se na něm znamená vyvíjet předběžné marketingové průzkumy, navazovat kontakty se schopnými a žádanými lektory, zkvalitnit propagační a reklamní činnost. To vše bude vyžadovat zvýšené úsilí jak členů představenstva, tak i všech těch, kterým záleží na pokračující úspěšné činnosti našeho díla. Z pohledu zvýšených nároků na všechny členy Kolpingových rodin při zajišťování naší činnosti snad nejlépe porozumíme kritickým slovům, jež jsem na adresu některých rodin pronesl před chvílí. Ano, práce nás čeká a bude vyžadovat náš čas a sebeobětování.

K práci jsme však byly stvořeny a skrze práci pro sebe i pro druhé se přibližujeme Božímu království. Jsme nájemci na díle Stvořitelově a za jeho stav neseme plnou odpovědnost. Být členem Kolpingova díla znamená trvalé přemáhání vlastní pohodlnosti, vlastní lenosti a zahledění do sebe. Členství v Kolpingově rodině znamená být tu pro druhé. Znamená trvalé naplňování biblického odkazu: „Co jste pro toho nejubožejšího z ubohých udělali, pro mně jste udělali.“

Na samotný závěr mi dovoluji, abych poděkoval všem, kteří se jakýmkoliv způsobem zasloužili o úspěš-

nou činnost Kolpingova díla v České republice. Chci poděkovat všem Kolpingovým rodinám, jež svou aktivitou podpořily humanistický a křesťanský odkaz našeho díla. Chci poděkovat našim německým přátelům z Augsburgu, za jejich podporu při postavení Kolpingova centra ve Žďáře nad Sázavou, za poskytnutí všech svých zkušeností a rad, za jejich přátelství, které nás povzbuzuje do další práce. Chtěl bych poděkovat našim duchovním vůdcům, otci Vitu Tajovskému, opatu kláštera sázavského, otci

Františku Fraňovi z Brna a všem jednotlivým duchovním vůdcům Kolpingových rodin, z nichž budu jmenovat alespoň otce Marka Hlávku z Dyjákoviček a otce Daniela Koláře ze Žamberka. A poslední poděkování si nechávám pro všechny členy představenstva a zejména pro Libora Havlíka, bez jehož pracovitosti a obětavosti si už snad ani Kolpingovo dílo nedokážeme představit. Děkuji Vám všem a přeji mnoho dalších sil ve prospěch naší dobré věci. Děkuji Vám za pozornost.

Svůj příspěvek do diskuse právě přednáší sestra Ríta z Kolpingovy rodiny Slatiňany.

Projev duchovního správce Kolpingova díla České republiky P. Františka Fráni

Vážení přátelé, bratři a sestry!

Ještě plní radosti z daru úžasné návštěvy Kristova zástupce na zemi Sv. Otce Jana Pavla II. se scházíme, abychom se na valné hromadě zamysleli nad svojí prací a také nad svým životem ve velké Kolpingově rodině Božích dětí.

Apoštolská slova svatého Otce, která jsme vyslechli jsou v obrazném slova smyslu zrna, zasetá do našich srdcí a myslí. Je na

nás, jakou připravíme půdu, aby mohla vydat užitek stonásobný, padesátinásobný, desetinásobný - jak známe z Kristova podobství. Pokud bychom ani v maličkosti nezměnili smýšlení a nezdokonalili náš život, nebyla by tato návštěva pro nás apoštolská, ale pouze jakási

populární událost, na kterou se za pár dní zapomeně.

Povinnost vychovávat sebe nekončí ukončením školní docházky či univerzitním diplomem. Řecké slovo vychovávat znamená vychovat druhé tím, že člověk vychovává sebe. Tedy pracuje na sobě. Není to co říkáme pouhou frází?

Slabostí lidí naší doby je, že přijali sice radostnou zvěst evangelia, ale ztratili schopnost ji předávat dál. A kdybychom nebyli bdělí, jak snadno by se stalo, že odkaz svatého Vojtěcha (milénium jehož smrti oslavujeme a za něj Bohu děkujeme), se stal pro nás zbožnou vzpomínkou na minulost a ne alarmujícím poselstvím života.

Stojíme na prahu třetího tisíciletí v době velkých proměn a mnoha filosofických

Projevu duchovního správce KDČR Otce. Tiška pozorně naslouchá pan opat Tajovský a Petr Kučera.

proudů, které mnohdy působí zmatek v myslích lidí, odrážející se mnohdy v lidském životě bez vyššího cíle. Potřebujeme kompas, ukazující smysl života a směr, kterým má lidstvo jít v době, kdy v Evropě se stále více projevuje odklon od křesťanské tradice. Je třeba horli-

vých přesvědčenných svědků.

Vojtěch, první Evropan české krve od svého jmenování pražským biskupem trpěl intrikami, nepochopením, protivností i posměchem, svými názory i formou života předběhl dobu. V síle evangelia dokázal znovu a znovu začínat, skromně sloužit a vnášet nové poselství lásky proti násill,

bezohlednosti a pohanským mravům. Vyhnaný, štváný, putující z místa na místo, přinucený k emigraci, v ne-hostinné krajině potvrzuje svoji věrnost Kristu krví mučednické smrti. I dnešní doba potřebuje hodnověrné horlivé svědky evangelia. Odkaz svatého Vojtěcha mluví dnes nejen k českému národu, ale k celé Evropě. A jestliže sledujeme program Kolpingova díla - Evropa, nemůže nám ujít určitá podobnost reformního díla biskupa sv. Vojtěcha, duchovního syna sv. Benedikta.

Nositel Klunské reformy přinesl svým slovem i životem myšlenku obnovy křesťanského života nejen k nám, ale do všech zemí, které navštívil, ať je to Maďarsko, Polsko, či Německo. Příkladem života, zbožnosti a slovy učil z nové perspektivy oběti přijímat evangelium a každodenně je uvádět do života. Nenařikat nad poměry, ale ORA et LABORA. Modli se a pracuj.

Obdobné rysy člověka s otevřenými očima spatřujeme i v životě velkého Adolpha Kolpinga. Zbožnost, pokora, osobní příklad, schopnost vidět Krista v trpících, otevřené oči a ruce připravené k práci, mysl otevřenou vnuknutím Ducha svatého. Hledal stále nové formy evangelizace organicky spojené s komplexní péčí o celého člověka, o jeho sociální zajištění, vzdělání a výchovu, ruku v ruce s křesťanským předáváním radostné skutečnosti každodenního prožívání evangelia. To je jen malá část

charakteristiky tohoto charismatického světce. S posvátnou úctou přistupujeme k odkazům těchto velkých lidí, sv. Vojtěcha, bl. Kolpinga a nyní k nim můžeme přiřadit velký Boží dar života Jana Pavla II. Jestliže jsme schopni hluboko se zamyslet, cítíme obrovský dluh v našem životě..

Jsme opravdu schopni předávat radostnou zvěst Kristova evangelia, odkaz Adolpha Kolpinga i poselství našeho papěže novým lidem? Půjde to, když vyjdeme ze sebe a budeme otevření Božím vnuknutím. Když z nás bude vyzařovat to, co naše vzory vedlo k životu, který je stále moderním uměleckým dílem. Otevřená, obětavá láska, podobná té, jakou nás miloval Kristus. Je jistě správné, že kromě práce profánní k vybudování hmotného základu pro sociální, výchovnou a vzdělávací práci pro potřebné v Kolpingově díle dokážeme čerpat nadpřirozenou energii od Krista, individuálně i společně při duchovních akcích ať farních, Kolpingových, rodinných

Generální sekretář Kolpingova díla Libor Havlík přednáší zprávu o činnosti Kolpingova díla

či diecézních. Tyto akce mají být pro nás samozřejmá a součástí života. Takže jako takové je ani nevykazujeme, připomínalo by to manýry dřívějších mocipánů, kdy každý závazek, desetiminutovka atd. byl řádně zaznamenán a opa-kovaně vykazován. Ne tak ať je mezi námi. Všechno co je nepřirozené je násilné a odpudivé. Víme však, že máme-li dávat, musíme čerpat z nadpřirozených zdrojů. Modlitba, Eucharistická oběť podložená prací a práce podložená modlitbou a Obětí, často i bez okázalosti; smysl pro vše nové je právě to, co je v odkazu našeho zakladatele tak přitažlivé a schopné zmobilizovat mladé lidi i dnešní doby.

Kromě profánní činnosti jsou potřebná duchovní setkání rodin, přednášky, besedy, duchovní cvičení, ať je toho ještě víc. Ovšem nejvíce promlouváme k světu, k mladým, starým právě všedním každodenním životem křesťana, který se ocitá v nej-různějších životních situacích, ze kterého vyzařuje síla evangelia, radostnost, umění vidět svoje chyby více než chyby druhých. Nebořit, ale stavět, nekritizovat neodsuzovat, ale silou dobra a lásky překonávat zlo i obyčejné lidské chyby. Važme slova. Boží Slovo Ježíš Kristus přišel lid spojit v jednu rodinu Božích dětí.

Na druhé straně víme, jak lidské slovo neuvážené může lidi často rozdělit do klanů, sku-

pin, které již společně netvoří, ale boří. Slovo, které není ve shodě se Slovem Božím.

V době kdy vstupujeme do nové Evropy, ať jsou nám Vojtěch i Adolph Kolping nejen příkladem, ale i živými osobami, které můžeme prosit o přimluvu u Boha a požehnání. Abychom byli schopni nově předávat to, co jsme přijali těm, kteří se dosud neseťkali s nezkreslenou radostnou zvěstí. Abychom dokázali hledat nové metody, nové způsoby, schopné života a růstu, jak to dokázal Adolf Kolping tam, kde ho Bůh postavil. Kéž jsme i my dobrými nástroji v ruce Boží, při vědomí této veliké odpovědnosti.

Závěrem přijměte poděkování za všechno, co jste dělali pro Krista v lidech. A v lidech pro Krista ve sférách Kolpingova díla. Vždyť Kristus říká: „Co jste učinili jednomu i kdyby byl nejmenší - mě jste učinili“.

Závěrečné požehnání pana opata Tajovského ukončilo sobotní setkání.

Kolpingova rodina Svratouch

Již tradičně věnují členové této KR velkou část svých aktivit postiženým dětem ze Slatiňan (které jsou za každou jejich návštěvu moc vděčné) a měrou vrchovatou tak naplňují myšlenky bl. Adolpha Kolpinga o pomoci bližním.

„Dáváte málo, dáváte-li jen ze svého majetku.

Opravdu dáváte, dáváte-li ze sebe.“

Chalil Džibrán

Slatiňany dostaly své jméno podle bývalých okolních bažin - slatin. Mnohá zdejší místa by mohla vyprávět, neboť první zmínka o osadě je již z r.1294. I gotická tvrz z let 1580 - 90 byla svědkem mnohého, co se zde událo. Tvrz byla přestavěna na renesanční zámek, v 18. a 19. století rozšiřovaný a upravovaný. Dnes zde sídlí hippologické muzeum, které je svým rozsahem obrazů, rytin a uměleckých předmětů vztahujících se k chovu koní ojedinělé v Evropě.

A právě toto zajímavé městečko na úpatí Železných hor se v polovině prosince stalo již potřetí cílem naší KR.

Všechno to začalo...

... Je leden 1995 a my jedeme poprvé do Ústavu sociální péče Slatiňany. S obavami, jak budeme přijati, a s trémou, abychom my sami nevhodným chováním něco nepokazili. Usměvavá sestra Purissima se stává naší průvodkyní a pomocnicí. Spolu s dalšími Školskými sestrami III. řádu sv. Františka se zde stará o mentálně postižené děti.

Nč se spleť chodeb dostaneme na místo, kde budeme zpívat, je kolem nás již houf zdejších obyvatel. Hovoří jeden přes druhého a jsou zvědaví, co jsme pro ně

připravili a co jsme jim dovezli.

Naše původní představa - zazpívat, uklonit se a odjet se ukázala velmi mylnou. Jak nás sestra Purissima upozornila, děti velmi rády zpívají. A tak se nakonec „koncertní chodba“ otfásá mnohohlasým zpěvem koledí a bouřlivými ovacemi. Po skončení se slova díky a vřelé stisky rukou navždy zapisují do našich srdcí jako tóny nejkrásnějších písní.

Cestou domů se svěřujeme se svými dojmy. Každý z nás si odváží něco jiného, ale jedno je společné: „Byl to pro mě životní zážitek.“

A co příště? No je jasné, že se jede zase. A tak jsme v prosinci téhož roku mířili opět do Slatiňan. Poučení z předchozí návštěvy víme, že naši hostitelé nechtějí pouze poslouchat, ale chtějí se stát živou součástí programu. Proto s námi v autě cestuje svatý Mikuláš. Tedy vlastně jeho obrázek rozstříhaný na několik dílků.

Velká chodba je zaplněna do posledního místečka. S krabicí plnou kartiček prochází naše „asistentka“ mezi dětmi. Pod každým kouskem obrázku je ukryta jedna koleda. A tak se vybírá, skládá a zpívá. Nádherná přátelská atmosféra je téměř hmatatelná.

Naši návštěvou dáváme dětem dárky pro duši. Ale pro chod ústavu je nezanebatelná také finanční stránka. Proto jsme naše kamarády ze Slatiňan pozvali na znovuotevření fotbalového hřiště ve

Svratouchu, kde byla KR spolupředátelem. První přátelský zápas zde sehrál domácí tým s fotbalovým družstvem TV NOVA. Po poločase 2:0 pro Svratouch se nakonec obě strany rozloučily remízou 2:2. Ačkoliv naše hosty zably ruce, u srdce je hřál pocit, že na ně někdo myslí. A tak domů odjížděli s radostným úsměvem, psy Nováky a pan ředitel Miroslav Kubín si odvážel výtěžek z této akce.

Uplynuly dva měsíce a kola Kolpingova mikrosusu opět ukrajovala kilometrů do Slatiňan. Za sebou jsme nechávali mrazy a vysočinské hromady sněhy.

Výborná akustická chodba se tentokrát maluje a tak zůstáváme ve společenské místnosti. Na stěnu připevňujeme arch papíru, na kterém jsou nalepeny jesličky a část Betléma. Prázdná místa jsou popsána čísly. A to ne jen tak ledajakými! Opakujeme úspěšnou skládačku z loňska, ale tentokrát je zde mimo koledy ukryt i jeden dárců spěchající k Ježíškovi. O vybraní postavíček je mezi našimi přáteli opět velký zájem.

Plocha se pomalu zaplňuje. Tamhle spěchá pekař, tady udiveně stojí bača se svým stádem, před Jezulátkem padají na kolena tři králové.

Plní se nejen Betlém, ale i sálem se šíří krásná předvánoční nálada. Svůj záslužný díl na tom jistě má i výborný slovní komentář naší předsedkyně Marcely Hromádkové. Ta také na závěr předává přivezené dárky a vyhlašuje čas pro písničky na přání. Jasně zde vedou „Rolničky“ a „Vánoce, vánoce přicházejí.“

A přichází také loučení. Úsměvy, rozzářené oči, vřelé stisky a opětovná pozvání jsou již tradičním ukončovacím rituálem.

Všechny tři návštěvy byly pohádkovým dortem, kdy ke konečné výborné chuti přispěla i šlehačka v podobě posezení se sestřičkami. Ze vzpomínek na léta strávená v řeholním šatě a z příběhů o dětech přímo salá jejich láska k tomu, co si vybraly za svůj smysl života.

Ale není to pouze vyprávění. Dovídáme se, že sestry františkanky se zabývají hlavně školstvím a výchovou. V tomto ústavu jsou asi od r.1922. Jejich zakladatel - sv. František z Assisi byl velkým milovníkem přírody. Jeho láska plynula z toho, že vše, co nás obklopuje, je Božím dílem.

Centrum františkánek je v Římě. Ale působí také v Severní Americe, Chile, nebo jako poslankyně lásky - misionářky v jižní Africe a Indii.

Skvělé vypravěčky - sestra Purissima a sestra Blažena jsou nevyčerpatelnými studnicemi příběhů. Při kávě a vynikající vánočce se vždy zastaví čas a my sedíme a posloucháme. Jen neradi opouštíme toto kouzelné prostředí, které je pro nás v této uspěchané době zdrojem klidu, pokoje a trpělivosti.

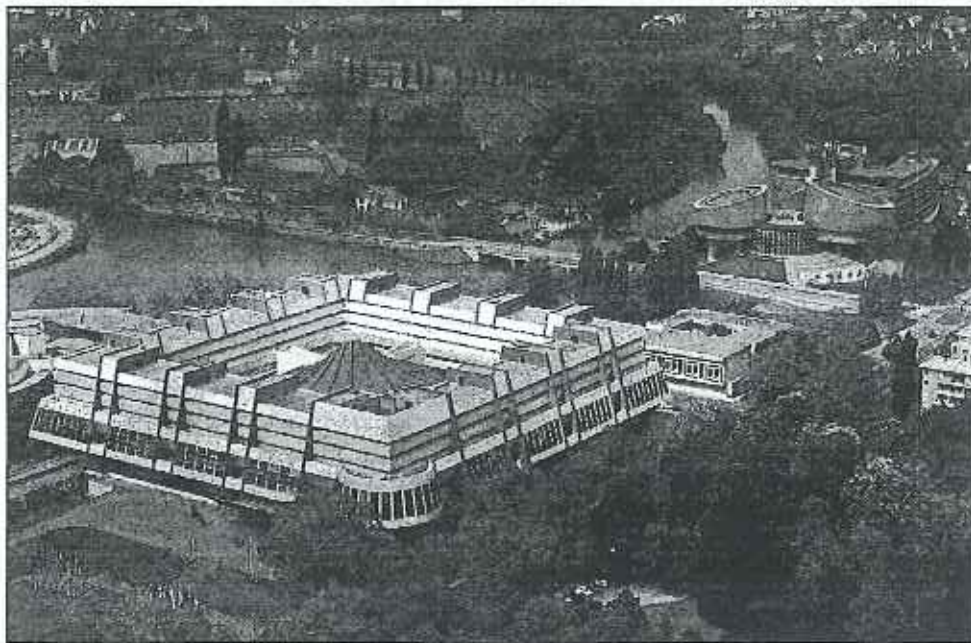
Dnes již mentálně postižené dítě není tabu. Ale přesto si jen málo lidí uvědomuje bohatství i chudobu těchto bytostí. My máme dar řeči, zdravých rukou, nohou - dary nevyčíslitelných hodnot. Proč se tedy honíme za mamonem bohatství a moci, když největší poklad máme v sobě.

Za KR Svratouch
Milada Brázdová

Seminář o integraci Evropy

Ve dnech 20. až 25. dubna 1997 se uskutečnil již po devatenácté seminář o „Integraci Evropy“ pořádaný mezinárodním Kolpingovým dílem. Seminář se konal ve francouzském Štrasburku. Toto město mělo během svého historického vývoje velký význam v řešení francouzsko-německých vztahů, neboť několikrát změnilo svou státní příslušnost.

Letos již po čtvrté se semináře zúčastnili zástupci z jedenácti postkomunistických států východního bloku a to z Maďarska (3 zástupci), Rumunska (1), Polska (4), Slovenska (4) a České republiky (8), celkem zde bylo asi 55 účastníků, nejpočetnější skupina byla z Rakouska (17 účastníků).

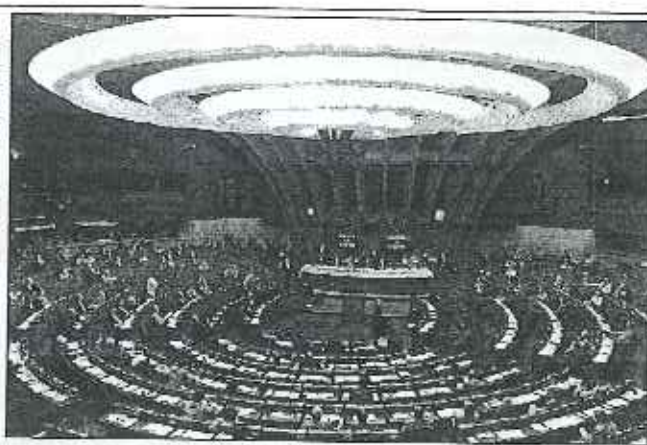

Celkový pohled na Evropský parlament, v pozadí sídlo Evropského tribunálu pro lidská práva.

Cílem semináře bylo informovat účastníky o významu evropského seskupení v jednotlivých organizacích jako jsou Rada Evropy, Evropský parlament, Evropská unie, Evropská hospodářská komora, Evropský tribunál pro lidská práva. Některé budovy těchto organizací jsme také měli možnost navštívit a větší část semináře probíhala právě v Radě Evropy, kde jsme měli dvakrát možnost zúčastnit se přímo jejího zasedání, které probíhá čtyřikrát do roka a toto její druhé letošní zasedání probíhalo právě v době našeho semináře.

Našemu úvodnímu semináři v Radě Evropy předcházelo oficiální přivítání zástupcem generálního tajemníka Rady

Evropy Rakušanem Peterem Leuprochtem, který přednesl dvacetiminutovou zdravici pro účastníky semináře a lchce se dotkl významu Rady Evropy. Z jeho úst zazněla slova o tom, že RE je demokratická instituce a doufá, že tento kredit nikdy neztratí a že bude nadále sdružovat demokratické státy. Ale jak sám řekl, otázkou zůstává, zda takové země jako Rusko a Turecko jsou opravdu demokratickými státy, zde pak může jediné nastat vyloučení takovýchto zemí. Často se stává, že jsou státy, které již schválené konvence přijaly, podepsaly, ale také je porušují a nedodržují. V závěru svého přís-

Sál, kde probíhá zasedání Rady Evropy.

pěvku řekl, že pro pád totality v Evropě mělo svůj význam i křesťanství, zvláště pak zvolení papeže Jana Pavla II., který je původem Polák. Pak se s námi zastavil, podě-

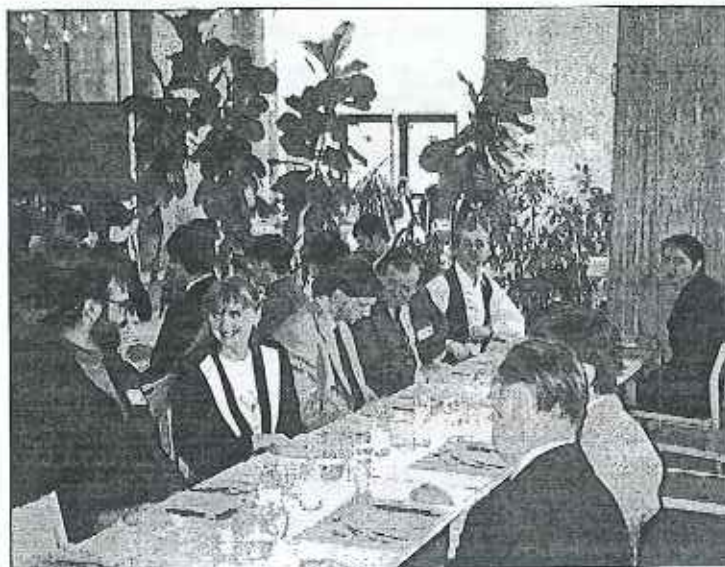

V této zasedací místnosti proběhla větší část našich seminářů.

koval za to, že se takového semináře, který má význam především v poznávání evropských institucí, zúčastňujeme a společně s jednotlivými skupinkami se vyfotografoval.

Zážitkem pro každého byla jistě účast na zasedání RE, kde při první naší návštěvě byl hostem řecký prezident Constantinos Stephanopoulos. Zajímavé bylo jistě také sledovat, jaký nastal šum a chvat v sále, když se se svým příspěvkem přihlásil věčný ruský extremist Vladimír Žirinovskij. To snad i ti, co byli myšlenkami jinde, se hned probudili.

V průběhu našeho pobytu se u nás se svými příspěvky střídali různí významní politici Evropské rady či parlamentu, své zde řekl i novinář, který již několik let sleduje evropskou politiku. Byli jsme také na kratičké adoraci v kapli RE, kde jsme se setkali s vatikánským vyslancem.

Připravené stoly a vyhládlí účastníci těsně před obědem v Radě Evropy.

Podle mého názoru a nejen něho byl pro nás jistě nejzajímavější seminář, který měl Jean Jacques Fritz, který pracuje jako vedoucí zpravodajství z Evropského parlamentu. Jak jsme někdy z těch předešlých příspěvků propadli skepsi o našem osudu v Evropě, tak on dokázal vše změnit. Jeho nejsrdečnější slova byla ta, když nám řekl: „Mohu vám říci, ať jste z Polska, Maďarska nebo České republiky, my vás do Evropy chceme, ale musíte něco přinést ze své národní kultury a ne jenom čekat, že něco dostanete, ale musíte sem vstoupit se svou národní hrdostí.“ To jsou velice povzbuzivá slova, která nás zároveň zavazují a nutí nás položit si otázku, jsme na to opravdu připraveni? Máme ve svých řadách opravdu politiky evropského formátu, kteří se dokážou přenést přes hranice našeho státu ve svých názorech? Neboť jak sám pan Fritz řekl, státy za svoji účast v Evropském parlamentu platí nemalé částky, ale jejich zástupci se mnohdy zasedání nezúčastní nebo nejsou vůbec připraveni a nemají přehled o projednávaných tématech a pak je velice těžké se dobrat nějakého řeční. Proto mnohdy vznášená kritika na Evropský parlament není mířena správným směrem, ale měla by jít spíše do řad vlastních mezi své zástupce. Náš přístup nesmí být utopie, ne-

boť naše názory a rozhodnutí nás musí přežít, ty jsou totiž důležité pro další generace. I on řekl, že svoji roli při sjednocování a vývoj v Evropě má papež svým hlásáním solidarity.

Celý náš pobyt ve Štrasburku byl velice dobře organizačně zajištěn, za což

Fotografie účastníků z Východní Evropy společně se zástupcem generálního tajemníka Rady Evropy panem Peterem Leuprechtem (v první řadě uprostřed) a všim Antonem Salesným (vpravo), kterému patří dík za organizaci semináře.

Salesnému z Vídně, který tyto semináře již dlouho připravuje. Uskutečnili jsme také prohlídku města, návštěvu katedrály, tržiště a někteří z nás se projeli i parníkem. Okouzující bylo jistě i přijetí na radnici i přesto, že z původního setkání s paní starostkou Catherine Trautman sešlo, ale přijetí její zástupkyně bylo jistě neméně vřelé a srdečné. Po dobu našeho pobytu jsme byli ubytováni ve velice útulném a příjemném studentském hotelu Ciarus, který leží v historickém centru města. Zde jsme se i stravovali a mnohdy měli problémy ty velké porce sníst.

A nyní kratičké slovo na závěr. Myslím si, že pro poznání a pochopení evropských otázek je tento seminář velice poučný a dobrý, neboť nejdůležitější otázka Evropy ale i celého světa je udržení míru ve světě. A to si myslím, že účast zemí v těchto institucích zaručuje, neboť nemůže být nic lepšího než

žít v míru bez světových válek ve sjednocené Evropě.

Tohoto letošního semináře se zúčastnili tito zástupci: Vladimír Lutterer - KR Praha, Eliška Burešová - KR Žamberk, manželé Zahrádkovi - KR Brno, Tomáš Ševčík a Eva Lajkepová - KR Velká Bíteš, Jana Peňázová a Ladislav Bárta - KR Žďár nad Sázavou.

Ladislav Bárta

Posilnění při jedné ze zastávek na zpáteční cestě.

FOTBALOVÝ TURNAJ

mladších žáků (1.-5. třída) v malé kopané

Velká Bíteš
sobota 7. června 1997
začátek v 10.00 hodin

Počet hráčů 5 + 1

Informace: V. Kratochvíl
Velká Bíteš, tel:0619-962310

FOTBALOVÝ TURNAJ

dospělých v malé kopané

Velká Bíteš
sobota 14. června 1997
začátek v 10.00 hodin

Počet hráčů 4 + 1

Informace: V. Kratochvíl
Velká Bíteš, tel:0619-962310

